

יחיאל שמי ומאיר אגסי: ניירות

הבחירה שלי בעבודות על נייר היא לא רק בחירה אמנותית, אלא גם בחירה אוטוביוגרפית. ניירות אלה, מבלי לפענח לגמרי את המשמעות הפנימית שהם צופנים בחובם, את האמת הפשוטה והישירה שלהם, הם ארכיון שלי לא פחות מאשר של פסל בשם יחיאל שמי.
(מאיר אגסי מתוך: מאיר אגסי: ניירות יחיאל שמי)

תערוכתם המשותפת של יחיאל שמי ומאיר אגסי היא במידה רבה ניסיון לתרגום ויזואלי של השיחות שקיימו השניים בספר 'מאיר אגסי: ניירות יחיאל שמי', שראה אור בשנת 1998. המפגש המתקיים עתה בין עבודותיהם - רישומים, הדפסים, קולאז'ים - מבקש להמשיך את השיחות שניהלו בחייהם ולאפשר דיאלוג צורני וחומרי, שאינו נזקק למילים.

שמי ואגסי היו שני הפכים. באופיים וביצירתם הם ייצגו שני דורות ושתי תפיסות עולם. עיקר עניינו של יחיאל שמי היה בפיסול - בחומר, במסה, בחלל. אומנות מודרניסטית שחקרה את השפה הפיסולית: לחץ, מתח, מפגש בין גופים, פיסול שיועד ברובו למרחב הפתוח, חשוף לאור השמש ולגשם. לצד אלו שמי ייחס חשיבות גדולה לעבודות הנייר, המדיום הצנוע אפשר לו את הספונטאניות, החיפוש והאלתור. אלו באו לידי ביטוי במאות רישומים, במפגשי משטחים חומים ולבנים, בקולאז'ים, בהדפסים ובתחריטים.

מאיר אגסי, לעומתו, היה נתון בעיקר לפורמט הקטן - לקו, לכתם, לצורה. באלו השתלבה המילה הכתובה, במגע ידו החושני, הצבעוני והרוטט פנו עבודותיו למגרה, לקופסה ולווטרינה. אומנות שהייתה ארכיונאית ועמלנית באופייה ודרשה אחסון ושימור. תפישתו הפוסט - מודרניסטית, אפשרה לאגסי פנייה לאין סוף טריטוריות אומנותיות ונפשיות, בהן ניתן לו המקום להתדיינות עם ההיסטוריה של האומנות כמו גם עם החלום והפנטזיה.

ניתן לומר כי שמי יצר כאיש המקום - מחויב, מנומק, מושרש ואילו אגסי יצר את גוף העבודות המרכזי שלו ממקום מושבו בבריסטול, אנגליה – משוחרר, שואל שאלות ותלוש, איש המרחב.

בתערוכה "יחיאל שמי / מאיר אגסי: מפגש" הפך חלל הגלריה למקום מפגש אינטימי וצנוע בין שני האומנים-חברים. מניפת יצירתם שנפרשת על פני כמה עשורים, מצביעה על המיוחד ועל השונה ביצירתם ובמקביל חושפת הקשרים וחיבורים מפתיעים, צורניים ורעיוניים גם יחד.

דרורה דקל ויניב שפירא